

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Josefa Straky a Mgr. Karla Ulíka ve věci

žalobců: **a) H. M.**
 bytem X

b) JUDr. V. M.
 bytem X

 oba zastoupeni advokátem Mgr. Ondřejem Čerychem
 sídlem Národní 58/32, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
 sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5

za účasti: **J. A.**
 bytem X

 zastoupená advokátkou JUDr. Zuzanou Pospíšilovou
 sídlem Drašarova 958, 266 01 Beroun

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 10. 2020, č. j. 149457/2020/KUSK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osobě zúčastněné na řízení se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.**

Shodu s prvopisem potvrzuje: H. T.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a shrnutí průběhu řízení

1. Žalobci se domáhají zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný k jejich odvolání částečně změnil rozhodnutí Městského úřadu Beroun, odboru výstavby (dále jen „stavební úřad“) ze dne 8. 11. 2019, č. j. MBE/62838/2019/VÝST-SchL (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím stavební úřad na základě žádosti J. A. coby osoby zúčastněné na řízení (dále jen „stavebník“ nebo též „osoba zúčastněná“) o vydání společného územního a stavebního povolení podle § 94a zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 183/2017 Sb. (dále jen „stavební zákon“), rozhodl o:
 - (výrok I) změně využití pozemků parc. č. XA *(ve výroku chybně uvedeno XB – viz dále)* a XC v katastrálním území B. (stejně jako všechny pozemky dále uváděné v tomto rozhodnutí – pozn. soudu),
 - (výrok II) umístění stavby „*Novostavba rodinného domu, garáž, zpevněné plochy, oplocení, 2 x vodovodní a 2 x kanalizační přípojky, terénní úpravy*“ na pozemcích parc. č. XA, XC, XD, XE, XF a XG (dále souhrnně jen „stavba“),
 - (výrok III) stanovení podmínek pro umístění stavby,
 - (výrok IV) povolení stavby,
 - (výrok V) stanovení podmínek pro umístění a provedení stavby.
2. Řízení o žádosti osoby zúčastněné bylo zahájeno již v roce 2017. Žalobci v tomto řízení vystupovali jako účastníci z titulu vlastníků sousedních pozemků, konkrétně pozemku parc. č. XH a parc. č. st. XI, jehož součástí je stavba domu č. p. XJ, jež žalobci mají ve společném jmění manželů (dále souhrnně jen „nemovitosti žalobců“). V průběhu předmětného řízení žalobci uplatňovali proti záměru osoby zúčastněné četné námitky. Stavební úřad ve věci dvakrát meritorně rozhodl a žalovaný jeho rozhodnutí dvakrát zrušil a dvakrát mu vrátil věc k novému projednání. Prvostupňové rozhodnutí je tedy třetím meritorním rozhodnutím v této věci. Mezi podklady pro vydání prvostupňového rozhodnutí bylo rovněž závazné stanovisko Městského úřadu Beroun, odboru životního prostředí (dále jen „vodoprávní úřad“) ze dne 13. 5. 2017 *(ve skutečnosti zjevně ze dne 13. 6. 2017 – viz bod 30 níže)*, č. j. MBE/40277/2017/ŽP-Hal (dále jen „závazné stanovisko vodoprávního úřadu“) a stanovisko Povodí Vltavy, státního podniku č. 2984/2017-342/li ze dne 2. 6. 2017 (dále jen „stanovisko Povodí Vltavy“). Žalovaný v rámci projednávání odvolání žalobců předal závazné stanovisko vodoprávního úřadu k přezkumu svému odboru životního prostředí a zemědělství (dále jen „nadrízený vodoprávní úřad“), který jej potvrdil svým opatřením ze dne 10. 8. 2020, č. j. 109240/2020/KUSK (dále jen „potvrzující stanovisko KÚ“, spolu se závazným stanoviskem vodoprávního úřadu dále souhrnně též „závazná stanoviska“). Jediná změna, kterou žalovaný v rámci odvolacího přezkumu provedl, spočívala v tom, že z výroku II prvostupňového rozhodnutí vypustil text „*Poznámka: Umístění přípojovací skříně pro napojení na podzemní kabelové rozvody NN bylo řešeno samostatným povolovacím řízením*“, z výroku V vypustil podmínky č. 8., 9., 12., 14., 16., 17., 21., 23., 25., 28., 29. a 31 a současně vypustil text „*Pozn.: Pokud stavbou vzniká nová budova, které se přiděluje číslo popisné nebo evidenční stavebník požádá stavební úřad, aby vyzval příslušný obecní úřad o přidělení č. p.*“ a částečně nahradil text na str. 15 odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Věcně se však žalovaný se skutkovými a právními závěry stavebního úřadu ztotožnil.

3. Relevantní skutečnosti z průběhu správního řízení soud podrobněji popisuje níže v rámci vypořádání jednotlivých žalobních bodů.

II. Obsah žaloby

4. Žalobci namítají rozpor mezi výrokem II a IV prvostupňového rozhodnutí, neboť podle výroku II (umístění stavby) se stavba umísťuje na pozemku parc. č. XA, zatímco výrokem IV (stavební povolení) se stavba povoluje na pozemku parc. č. XK. V tomto rozporu žalobci spatřují porušení § 79 a § 115 stavebního zákona, neboť stavba musí být povolena na pozemku, na němž byla předtím umístěna. Navíc pozemek parc. č. XK není ve vlastnictví osoby zúčastněné, která nedoložila souhlas vlastníka pozemku, což je v rozporu s požadavkem dle § 110 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Tyto vady přitom žalovaný převzal, aniž by odůvodnil, proč potvrdil prvostupňové rozhodnutí obsahující vady.
5. Žalobci dále namítají, že do napadeného a prvostupňového rozhodnutí jsou převzaty podmínky závazných stanovisek, ta ale vykazují vady. V podmínce 24 závazného stanoviska vodoprávního úřadu je totiž souhlas se stavbou podmíněn tím, že bude provedena „*v souladu s projektovou dokumentací, kterou vypracoval Ing. David Mertl z 10/2016*“, avšak ve výroku V prvostupňového rozhodnutí je v podmínce 1. uvedeno, že „*stavba bude provedena podle projektové dokumentace, kterou vypracoval Ing. David Mertl z 10/2016, poslední revize 11/2019*“. Z uvedeného žalobci dovozují, že závazné stanovisko vodoprávního úřadu bylo založeno na zcela jiné verzi projektové dokumentace. To dokládá i popis stavby dle stanoviska Povodí Vltavy, v jehož odstavci 3 na str. 1 se podává vyjádření k projektové dokumentaci, která vymezuje stavební objekty značně odlišně od stavebních objektů, jak jsou uvedeny ve výroku IV prvostupňového rozhodnutí. Žalobci jsou proto přesvědčeni, že závazné stanovisko vodoprávního úřadu bylo vydáváno k první verzi projektové dokumentace, kterou osoba zúčastněná několikrát změnila. Závěry vodoprávního úřadu o míře ovlivnění odtokových poměrů z pozemků dotčených stavbou proto považují za neaktuální a potenciálně nesprávné. Stavební úřad ani později žalovaný přitom nijak neobjasnili, proč by mělo závazné stanovisko vodoprávního úřadu i navzdory několika revizím projektové dokumentace obstát, proto jsou jejich rozhodnutí nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost. Navíc v důsledku rozporu výroku V prvostupňového rozhodnutí a podmínky 24 závazného stanoviska vodoprávního úřadu nemohl žalovaný dostát požadavku na posouzení záměru v souladu se stanovisky dotčených orgánů dle § 90 stavebního zákona, proto je napadené rozhodnutí rovněž nezákonné.
6. Žalobci dále upozorňují, že dle závazného stanoviska vodoprávního úřadu je souhlas se stavbou podmíněn mj. tím, že bude provedena „*v souladu s posouzením odtokových poměrů, které vypracovala Ing. Marie Kaslová z 26. 5. 2017*“, ačkoliv k vydání uvedeného stanoviska došlo již dne 13. 5. 2017. Vodoprávní úřad tedy podmiňuje svůj souhlas posudkem vydaným až o 13 dní později. V odůvodnění jeho závazného stanoviska je rovněž odkazováno na stanovisko Povodí Vltavy vydané až dne 2. 6. 2017, což jen prohlubuje celkovou nesrozumitelnost. Žalobci se proto domnívají, že vodoprávní úřad při vydávání závazného stanoviska porušil svou povinnost vycházet ze skutkového stavu v době vydání rozhodnutí ve smyslu § 96 odst. 2, § 90 odst. 4 či § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění zákona č. 298/2016 Sb. (dále jen „správní řád“). Touto vadou je následně stiženo i prvostupňové a napadené rozhodnutí. Žalovaný tuto vadu navíc účelově přehlédl, neboť v odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 7 hovoří o stanovisku

Ing. Kaslové zpracovaném „v květnu 2017“, čímž dle žalobců rezignoval na řádný přezkum.

7. Žalobci rovněž namítají zánik platnosti stanoviska Povodí Vltavy, které bylo vydáno na dobu dvou let, tj. od 2. 6. 2017 do 2. 6. 2019. Prvostupňové rozhodnutí však bylo vydáno až dne 8. 11. 2019, tj. čtyři měsíce po zániku platnosti stanoviska Povodí Vltavy, ačkoliv v odůvodnění na str. 8 na něj výslovně odkazuje. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tudíž vzala za základ skutkový stav, který nemá oporu ve spisech.
8. Žalobci konečně namítají, že žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí nesprávně vypořádal s jejich odvolacími námitkami. Žalobci totiž odborným (*nedatovaným – pozn. soudu*) stanoviskem autorizovaného geotechnika RNDr. Jana Krále (dále jen „stanovisko RNDr. Krále“) dokládali nesprávnost závěrů obsažených ve vyjádření geoložky RNDr. Soni Chalupové ze dne 31. 7. 2017 (dále jen „stanovisko RNDr. Chalupové“), které předložila osoba zúčastněná. Žalobci přitom v odvolání poukazovali na to, že sama geoložka RNDr. Soni Chalupová uváděla, že při pochůzce si nezajistila odkrytí studny, přesto v závěru svého vyjádření konstatuje, že realizací základových pilot nedojde k ohrožení konstrukce stávající studny žalobců na jejich pozemku parc. č. XI ani k zásahu do odtokových poměrů lokality. Tuto odvolací námitku však žalovaný zamítl s odůvodněním, že vliv na hladinu vody ve studni a na hladinu podzemních vod bude pouze dočasný, aniž by blíže vysvětlil, z jakých okolností vycházel, jak intenzivní toto ovlivnění bude a po jakou dobu. Závěr žalovaného obsažený ve vypořádání této námítky nemá oporu ve spisech.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že v žalobě namítaný rozpor mezi výroky II a IV prvostupňového rozhodnutí je zjevnou písařskou chybou bez jakéhokoliv dopadu do práv žalobců. Ve výroku IV zmiňovaný pozemek parc. č. XK ani neexistuje, neboť v průběhu správního řízení zanikl v důsledku scelování pozemků a stal se součástí pozemku parc. č. XC ve vlastnictví osoby zúčastněné.
10. Za písařskou chybu žalovaný považuje rovněž uvedení data závazného stanoviska vodoprávního úřadu, které je ve skutečnosti ze dne 13. 6. 2017, navíc i tato písařská chyba zjevně nemá žádný dopad do práv žalobců. Žalobci navíc v souvislosti s touto otázkou odkazují na označení stavby podle stanoviska Povodí Vltavy, pro podobu stavby je však nutno vycházet z obsahu předložené projektové dokumentace.
11. Dle žalovaného verze projektové dokumentace 11/2019 obsahovala pouze úpravy v souvislosti se zmiňovaným dělením a scelováním pozemků, sloužila tedy jen k upřesnění polohy kanalizačních přípojek, studny na pozemku žalobců a polohy stávajících opěrných zdí, nikoli k půdorysným úpravám umisťované stavby. Na platnost vydaných závazných stanovisek a hodnocení dotčených orgánů však tato aktualizace nemohla mít vliv.
12. K namítanému zániku platnosti stanoviska Povodí Vltavy žalovaný odkazuje na odůvodnění na str. 7 napadeného rozhodnutí, přičemž má za to, že platnost tohoto stanoviska omezovala toliko vodoprávní úřad v možnosti vydání závazného stanoviska, které však platnosti nikdy nepozbylo.
13. Ke stanovisku RNDr. Krále žalovaný uvádí, že jeho obsah potvrzují žalobci vznesenou námitku, že k možnému ovlivnění hladiny podzemní vody a hladiny vody v jejich studni může dojít pouze v souvislosti s čerpáním vod z vývrtů pro zapuštění pilot před jejich

betonáží. Žalovaný však v odůvodnění napadeného rozhodnutí vysvětlil, že tento vliv bude pouze dočasný, a to právě proto, že souvisí výhradně s provedením betonových pilot, které jsou součástí základových konstrukcí stavby, k čemuž žalovaný odkazuje na konkrétní části projektové dokumentace. Vyjma zmiňovaného provedení pilot nebude žádná další konstrukce stavby prováděna pod úrovní hladiny podzemní vody a po ukončení těchto prací nebude další důvod pro ovlivnění hladiny podzemní vody, neboť veškeré další práce na staveništi budou probíhat již nad touto úrovní. V této souvislosti žalovaný rovněž připomíná, že rodinný dům žalobců je mimo jiné zásobován i vodou z vodovodního řádu, jehož užitelnost by nebyla znemožněna ani v případě dočasného snížení hladiny podzemní vody. Z uvedených důvodů žalovaný navrhuje žalobu zamítnout.

IV. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

14. Osoba zúčastněná ve vyjádření k žalobě předně zdůrazňuje, že žalobci opakují tatáž tvrzení, která byla opakovaně vypořádána již ve správním řízení. Shodně jako žalovaný argumentuje tím, že namítaný rozpor v označení pozemku a v dataci stanoviska Povodí Vltavy je zjevnou písařskou chybou bez dopadu do práv žalobců. Navíc pozemek parc. č. XK neexistuje, tudíž nemůže připadat v úvahu udělení souhlasu ze strany třetí osoby, jak požadují žalobci. V této souvislosti osoba zúčastněná avizuje, že již ke stavebnímu úřadu podala žádost o vydání opravného rozhodnutí podle § 70 správního řádu.
15. K namítaným vadám závazného stanoviska vodoprávního úřadu osoba zúčastněná uvádí, že žalobci nesprávně vycházejí z formálního označení projektové dokumentace a nikoliv z jejího obsahu. Navíc ani nepoukazují na žádné konkrétní změny projektu, které by měly mít vliv na vydaná závazná stanoviska. Z obsahu projektové dokumentace je přitom zřejmé, že umístění stavby zůstává od počátku nezměněno, jakékoliv revize projektu pouze reflektovaly požadavky stavebního úřadu na upřesnění, jako například zakreslení studny na pozemku žalobců či zohlednění změn vzniklých dělením a scelováním pozemků. V podrobnostech odkazuje osoba zúčastněná na str. 14-15 odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, z něhož je zřejmé, že předmětem revize 11/2019 projektové dokumentace nebyla jakákoli změna vymezení stavby. Proto tyto revize nikdy nemohly mít vliv na zájmy chráněné zvláštními zákony a tudíž ani na závazné stanovisko vodoprávního úřadu.
16. K namítanému pozbytí platnosti stanoviska Povodí Vltavy osoba zúčastněná uvádí, že z hlediska § 149 správního řádu byl výrok prvostupňového rozhodnutí podmíněn pouze závazným stanoviskem vodoprávního úřadu, které bylo kladné. Stanovisko Povodí Vltavy přitom nemá charakter závazného stanoviska, jedná se toliko o vyjádření správce vodního toku dle § 54 odst. 4 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „vodní zákon“), tudíž rozhodování stavebního úřadu samo o sobě nebylo vůbec závazné a správní soud nemá ani prostor jej přezkoumat ve smyslu § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). K problematice platnosti podkladových stanovisek osoba zúčastněná odkazuje na analogii § 96b odst. 7 stavebního zákona, podle něhož je třeba platnost posuzovat ke dni podání návrhu na zahájení řízení a podle něhož závazné stanovisko nepozbývá platnosti, bylo-li na základě žádosti podané v době jeho platnosti vydáno územní rozhodnutí, společné povolení nebo jiné rozhodnutí, které nabylo právní moci. Stavebník přitom po podání žádosti nemůže časově ovlivnit proces vydání rozhodnutí stavebního úřadu, přičemž pokud by řízení bylo například přerušeno z důvodů na něm zcela nezávislých, proto by bylo přílišným formalismem a v rozporu se zásadou procesní ekonomie vyžadovat po stavebníkovi doplnění nových stanovisek, *nota bene* když

nedošlo ke změně poměrů. Nutnost doložit nové stanovisko by bylo rovněž v rozporu se zásadou koncentrace řízení dle § 89 a § 112 stavebního zákona. K dané problematice osoba zúčastněná cituje ze str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný k příslušným odvolacím námitkám žalobců podle ní dostatečně vyjádřil.

17. K namítanému ovlivnění množství a kvality vody ve studni žalobců a k otázce stanoviska RNDr. Krále osoba zúčastněná odkazuje na odůvodnění na str. 8 napadeného rozhodnutí, kde byla tato odvolací námitka podle ní dostatečně vypořádána. Navíc dům na pozemku žalobců je napojen na veřejný vodovod, k čemuž osoba zúčastněná připomíná, že dle § 11 odst. 2 zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích, ve znění účinném do 31. 12. 2020, není možno propojovat potrubí vodovodu pro veřejnou potřebu s vodovodním potrubím z jiného zdroje, proto ani žalobci nesmějí užívat současně vodu ze studny a současně z jiného zdroje.
18. V závěru vyjádření osoba zúčastněná popisuje jednání žalobců v průběhu tři roky trvajícího správního řízení, které vnímá spíše jako zneužití práva a spatřuje zde důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 60 odst. 5 věty druhé s. ř. s., a proto navrhuje, aby soud současně se zamítnutím žaloby rozhodl i o uložení povinnosti žalobcům nahradit osobě zúčastněné náklady řízení.

IV. Obsah dalších procesních podání

19. Na vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné zareagovali žalobci replikou, ve které zdůraznili, že žalovaný i osoba zúčastněná zlehčují vady napadeného rozhodnutí. Jimi tvrzené písařské chyby by bylo možno podřadit pod zřejmé nesprávnosti jen v případě, pokud by z odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo zřejmé, z jakých podkladů žalovaný vycházel a jakými úvahami byl veden. Žalobci považují za porušení principu dobré správy, došlo-li k opravě nesprávnosti až poté, co mu soud doručil kopii žaloby proti jeho rozhodnutí. Žalobci přitom před podáním žaloby nebyli vyrozuměni o údajných zřejmých nesprávnostech ani o jejich opravách žalovaným. Žalobci dále oponují tvrzení osoby zúčastněné o zneužití práva, neboť cílem jejich žaloby není poškození zájmů osoby zúčastněné, ale ochrana jejich práv a oprávněných zájmů, zejména zachování pohody bydlení a ochrana jejich majetku před poškozením stavbou v rozporu se stavebními předpisy. Za šikanózní naopak považují požadavek osoby zúčastněné na náhradu nákladů řízení. V doplňující replice žalobci soudu zaslali opravné rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 24. 7. 2021, č. j. MBE/30757/2021/VYST-SchL, (dále jen „**opravné rozhodnutí ze dne 24. 7. 2021**“), jímž stavební úřad na žádost osoby zúčastněné prvostupňové rozhodnutí zrušil a vydal rozhodnutí téhož obsahu s opravenými výroky. Žalobci považují první opravné rozhodnutí za vadné a dokládají kopii odvolání, které proti němu podali.
20. Osoba zúčastněná v doplňujícím vyjádření uvedla, že stavební úřad skutečně na její žádost vydal první opravné rozhodnutí ze dne 24. 7. 2021, nicméně obsahovalo formální vady, pro které mělo být zrušeno, a proto proti němu podala odvolání. Na základě jejího odvolání stavební úřad vydal rozhodnutí ze dne 15. 9. 2021, č. j. MBE/54673/2021/VYST-SchL (dále jen „**opravné rozhodnutí ze dne 15. 9. 2021**“), jímž v rámci autoremedury vyhověl odvolání osoby zúčastněné a své (první) opravné rozhodnutí ze dne 24. 7. 2021 sám zrušil, a současně druhým výrokem rozhodl s odkazem na § 70 správního řádu o opravě zřejmých nesprávností prvostupňového rozhodnutí tak, že v jeho výroku IV (stavební povolen) nahradil chybné označení pozemku parc. č. XK na správné XA. Žalobci

se proti druhému opravnému rozhodnutí ze dne 15. 9. 2021 odvolali, avšak žalovaný toto odvolání zamítl svým rozhodnutím ze dne 13. 12. 2021, č. j. 155004/2021/KUSK (dále jen „rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2021“). Osoba zúčastněná má tedy za to, že v důsledku (druhého) opravného rozhodnutí ze dne 15. 9. 2021 ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 12. 2021 zde již vada vytýkaná žalobci není.

21. Žalobci v doplňujícím vyjádření oponují, že opravné rozhodnutí ze dne 15. 9. 2021 ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 12. 2021 byla vydána v jiném správním řízení než napadené rozhodnutí. Setrvávají na své předchozí žalobní argumentaci.

V. Splnění procesních podmínek

22. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené.
23. V souvislosti s prověřováním podmínek řízení soud nepřehlédl, že po podání žaloby došlo k vydání opravného rozhodnutí ze dne 24. 7. 2021 obsahujícího mj. výrok o zrušení prvostupňového rozhodnutí, jež s napadeným rozhodnutím tvoří jeden celek (srov. rozsudek ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 - 25), čili zde potenciálně mohlo dojít k odpadnutí předmětu řízení (předmětu soudního přezkumu). Zmiňované opravné rozhodnutí však nikdy nenabýlo právní moci a bylo vzápětí zrušeno (druhým) opravným rozhodnutím ze dne 15. 9. 2021 ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 12. 2021. Soud proto konstatuje, že napadené rozhodnutí (ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím) je nadále platným rozhodnutím, které nebylo zákonem předvídaným postupem zrušeno, a tedy je předmět soudního přezkumu zachován.
24. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, jelikož žalobci i žalovaný vyslovili s tímto postupem souhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Soud nepovažoval za nezbytné nařizovat jednání, neboť veškeré rozhodné skutečnosti bylo možno zjistit z obsahu správního spisu. Vady, k nimž by bylo nutné přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

VI. Posouzení soudem

25. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.)
26. Soud předně připomíná, že smyslem správního soudnictví je poskytovat ochranu veřejným subjektivním právům fyzických či právnických osob (§ 2 s. ř. s.), smyslem správního soudnictví není poskytovat všeobecný dozor nad činností veřejné správy. I judikatura konstantě potvrzuje, že „**[n]ikoliv veškerá činnost (případně veškeré pochybení) veřejné správy je podrobena soudní kontrole ze strany fyzických a právnických osob, ale pouze ta, kdy činnost správy přesáhne do jejich veřejných subjektivních práv**“ (podle usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 10. 2008, č. j. [8 As 47/2005 - 86](#); obdobně viz např. rozsudky NSS ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 238/2015--38, ze dne 12. 8. 2010, č. j. 7 As 9/2010-255, ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 129/2014-35, ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 238/2015-38, či ze dne 27. 1. 2020, č. j. 4 As 340/2019 - 52). Tuto výchozí tezi je třeba v souvislosti s nyní posuzovanou věcí zvláště zdůraznit, neboť naprostá většina uplatněných žalobních bodů směřuje do oblastí, kde je reálný dopad do práv žalobců jen obtížně myslitelný.

27. Příkladem je hned první žalobní bod poukazující na skutečnost, že výrok II prvostupňového rozhodnutí pro umístění stavby označuje pozemek parc. č. XL, zatímco výrok IV téhož rozhodnutí povoluje provést tutéž stavbu na pozemku parc. č. XK. Tento nesoulad v označení pozemků by mohl potenciálně zasáhnout do práv žalobců jediné tehdy, pokud by některý z žalobců byl vlastníkem některého z uvedených pozemků, případně by k němu měl jiné právo. Žalobci však dané pozemky nejen nevlastní, ale ani netvrdí, že by ve vztahu k nim měli nějaká konkrétní práva, natož taková, která by mohla být zkrácena samotným chybným uvedením parcelního čísla. Stejně tak není zřejmé, jak by měli být žalobci zkráceni na svých právech tím, že osoba zúčastněná ke své žádosti nedoložila souhlas vlastníka pozemku parc. č. XK, když oni sami tímto vlastníkem nejsou. Správnost či zákonnost rozhodnutí vydaného v územním či stavebním řízení nelze úspěšně zpochybňovat na základě tvrzení o zásahu do hmotných práv jiných subjektů (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 3. 2017, č. j. 4 As 246/2016-32, bod 28, nebo ze dne 11. 7. 2007, č. j. 2 As 10/2007 - 83), proto ani žalobci nemohou úspěšně zpochybňovat zákonnost napadeného rozhodnutí na základě tvrzení o zásahu do práv údajně opomenutého jiného vlastníka.
28. Jak navíc správně připomenuli žalovaný i osoba zúčastněná, pozemek parc. č. XK v době vydání prvostupňového rozhodnutí již neexistoval, neboť v průběhu správního řízení došlo k jeho scelení s pozemkem parc. č. XC. Ze správního spisu vyplývá, že se tak stalo na základě souhlasu stavebního úřadu ze dne 30. 9. 2019, č. j. MBE/67451/2019/Vúst (dále jen „**souhlas se scelením pozemků**“), jímž byly pozemky parc. č. XK o výměře 322 m², parc. č. XC o výměře 590 m² a parc. č. XM o výměře 78 m² **sceleny do jediného pozemku parc. č. XC o výměře 1023m²**. Vlastníkem pozemku parc. č. XC je přitom osoba zúčastněná, jež je současně žadatelkou o vydání společného rozhodnutí, logicky tedy nebyla povinna žádný samostatný souhlas dokládat. Nutno podotknout, že osoba zúčastněná byla též vlastnící parc. č. XK, než došlo k jeho scelení s pozemkem parc. č. XC, čili i kdyby pozemek parc. č. XK nadále existoval, pak by zde stále byla totožnost osoby vlastníka a žadatele, tudíž ani za této situace by osoba zúčastněná nemusela žádný souhlas vlastníka pozemku dokládat.
29. Soud nadto zcela přisvědčuje žalovanému i osobě zúčastněné, že uvedení pozemku parc. XK ve výroku IV prvostupňového rozhodnutí je zjevně písařskou chybou. Jak bylo uvedeno výše, pozemek s označením parc. XK v době vydání prvostupňového rozhodnutí již neexistoval, neboť byl na základě souhlasu se scelením pozemků scelen do stávajícího pozemku parc. č. XC. Z projektové dokumentace (viz zejména situační výkres C.4) je navíc jednoznačně patrné, kam konkrétně měla být stavba situována, přičemž umístění rodinného domu je situováno na pozemek parc. č. XC, jehož západní část o výměře 355 m² byla až do září 2019 evidována jako pozemek parc. XK. S ohledem na uvedené nelze mít pochyb o tom, že uvedení pozemku parc. č. XK ve výroku IV prvostupňového rozhodnutí je zcela zjevně důsledek písařské chyby vzniklé při vyhotovování tohoto rozhodnutí, a nikoliv záměr stavebního úřadu povolit stavbu na pozemku s tímto označením. Tento žalobní bod je tedy nedůvodný.
30. Totéž lze uvést ve vztahu k namítané dataci závazného stanoviska vodoprávního úřadu. Je-li na vyhotovení předmětného stanoviska uvedeno datum 13. 5. 2017 a současně je v jeho odůvodnění odkazováno na podklady pozdějšího data (např. na stanovisko Marie Kaslové ze dne 26. 5. 2017 nebo stanovisko Povodí Vltavy ze dne 2. 6. 2017), pak tento poznatek dle soudu vypovídá o zjevné písařské chybě v uvedení data, a nikoliv

o nesrozumitelnosti závěrů vodoprávního úřadu. V odůvodnění se ostatně hned v úvodu výslovně uvádí, že vodoprávní úřad vydal své závazné stanovisko na základě žádosti osoby zúčastněné, kterou obdržel dne 7. 6. 2017, což jen umocňuje závěr, že květnové datum vydání je zjevným „překlepem“ autora dokumentu. S tím koresponduje i ručně (tužkou) provedená oprava číslice 5. na 6. (tedy z května na červen) na opisu předmětného stanoviska založeného ve spise stavebního úřadu. Navíc je těžko představitelné, jak by se namítaná nejasnost v dataci měla bez dalšího projevit na věcném posouzení a hodnotících závěrech vodoprávního úřadu, natož na právech či povinnostech samotných žalobců. Tento žalobní bod je tedy zcela nedůvodný.

31. Stejně tak není zřejmé, jak by se na právech či povinnostech žalobců mělo projevit, že závazné stanovisko vodoprávního úřadu se v podmínce 24 zmiňuje o projektové dokumentaci „*kteřou vypracoval Ing. David Mertl z 10/2016*“, zatímco v podmínce 1. ve výroku V prvostupňového rozhodnutí se hovoří o „*kteřou vypracoval Ing. David Mertl z 10/2016, poslední revize 11/2019*“. Žalobci v této souvislosti uvádějí jen velmi obecná tvrzení o neaktuálnosti a potenciální nesprávnosti závěrů vodoprávního úřadu o míře ovlivnění odtokových poměrů z pozemků dotčených stavbou, aniž by blíže upřesnili, jak konkrétně se měla „pozdější“ verze projektové dokumentace projevit na závěrech vodoprávního úřadu, natož jaké potenciální riziko by to mohlo představovat pro ně samé. Ze správního spisu přitom vyplývá, že inkriminovaná „*poslední revize 11/2019*“ je reflexí dílčího doplnění projektové dokumentace osobou zúčastněnou poté, co došlo ke scelení jejích pozemků (viz bod 28 výše). Soud plně souhlasí s argumentací osoby zúčastněné, že toto dílčí doplnění představuje toliko polohopisné upřesnění za účelem zohlednění změn vzniklých v důsledku scelení pozemků, aniž by se jakkoli měnilo faktické umístění stavby či její dispozice, natož aby se jakkoli zasahovalo do odtokových poměrů či jiných zájmů chráněných vodním zákonem, které byl vodoprávní úřad povinen zkoumat při vydávání závazného stanoviska. Z hlediska samotného umístění stavby či jejích částí a způsobu jejího provádění je naopak klíčový obsah projektové dokumentace v podobě předložené k žádosti osoby zúčastněné, a právě s touto podobou pracoval i vodoprávní úřad při vydávání závazného stanoviska. Soud proto nemůže souhlasit s žalobci, že by věcné posouzení vodoprávního úřadu bylo neaktuální jen proto, že tento úřad neměl k dispozici doplnění projektové dokumentace s označením 11/2019, jejímž přínosem byla toliko reflexe změny parcel. Soud rovněž přisvědčuje argumentaci osoby zúčastněné, že pro účely posouzení podoby stavby a jejího vlivu na okolí je rozhodující právě projektová dokumentace, a nikoliv popis stavebních objektů uváděný ve stanovisku Povodí Vltavy. Soudu nadto není zřejmé, v čem žalobci spatřují jimi zdůrazňovanou „*značnou odlišnost*“ popisu stavby ve stanovisku Povodí Vltavy oproti jejímu popisu ve výroku IV prvostupňového rozhodnutí, snad vyjma parcelního označení některých pozemků, které je ale zcela logické vzhledem ke scelování proběhlému v mezidobí. Tento žalobní bod je tedy rovněž nedůvodný.
32. V souvislosti s žalobci namítaným zánikem platnosti stanoviska Povodí Vltavy soud považuje za vhodné nejprve vyjasnit právní povahu tohoto stanoviska: Povodí Vltavy je správce povodí, tedy zákonem zřízený státní podnik (srov. zákon č. 305/2000 Sb., o povodích), který jednak vykonává zvláštní činnosti svěřené mu zákonem (srov. např. § 21, § 48, § 53 a § 54 vodního zákona), jehož stanoviska mohou být v některých případech obligatorním podkladem pro některé typy rozhodnutí (viz např. § 54 odst. 4 vodního zákona). Zdejší soud ve své předchozí rozhodovací činnosti opakovaně dovodil, že veřejnoprávní charakter správce povodí „*nemění nic na tom, že ve správním řízení má tento*

subjekt postavení účastníka jako kdokoli jiný (§ 7 odst. 1 správního řádu). Správce povodí není totéž co dotčený orgán (srov. § 149 odst. 1 správního řádu), jeho stanoviska – byť třeba pro určitý typ rozhodnutí zákonem obligatorně vyžadovaná jako podklad – nemají pro rozhodování vodoprávních úřadů závazný charakter“ (podle rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2014, č. j. 47 A 15/2012 - 152), a proto „[s]e stanoviskem správce povodí či správce vodního toku (...) tudíž správní orgány musejí naložit jako s kterýmkoliv jiným důkazem, tj. mohou se ztotožnit s poznatky z nich plynoucími, ale stejně tak se vůči nim mohou vymezit a odmítnout je (srov. § 50 odst. 4 správního řádu)“ (podle rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 14. 10. 2021, č. j. 51 A 11/2020 - 142, bod 50).

33. Soud nemá nejmenší důvod se od výkladu zaujatého ve svých dřívějších rozsudcích jakkoli odchýlit, proto zcela přitaká argumentaci osoby zúčastněné, že stanovisko Povodí Vltavy nemá charakter závazného stanoviska ve smyslu § 149 správního řádu. Jeho obsah tudíž nebyl pro výrok prvostupňového rozhodnutí nijak závazný. V nyní posuzované věci bylo Povodí Vltavy toliko povinno (z titulu správce povodí) poskytnout vodoprávnímu úřadu své vyjádření pro účely přípravy závazného stanoviska (viz § 54 odst. 4 ve vazbě na § 104 odst. 9 vodního zákona). Vodoprávní úřad nebyl při vydávání závazného stanoviska nijak vázán obsahem vyjádření Povodí Vltavy, které pro něj bylo toliko doporučujícím podkladem. A už vůbec nebyl obsahem stanoviska Povodí Vltavy vázán stavební úřad při meritorním rozhodování o žádosti, zde byl vázán toliko závazným stanoviskem vodoprávního úřadu (popř. jiného dotčeného orgánu, jímž ovšem Povodí Vltavy není). Pro vodoprávní ani stavební úřad tudíž nebylo vůbec určující, kdy bylo stanovisko Povodí Vltavy vydáno a jaká je doba jeho platnosti.
34. Soud navíc nemůže souhlasit s názorem, že by stanovisko Povodí Vltavy (či jiného správce povodí) mělo nějak přesně vymezenou časovou platnost, jako je tomu u některých aktů vydávaných stavebními či vodoprávními úřady (srov. § 93 odst. 1, § 94p odst. 5, § 94z odst. 1, § 96b odst. 5 či § 115 odst. 4 stavebního zákona, nebo § 9 odst. 10 vodního zákona). U vyjádření či jiných aktů vydávaných správcem povodí naopak není žádným právním předpisem jejich časová platnost vůbec stanovena. Proto je-li ve stanovisku Povodí Vltavy konstatováno, že „[t]oto vyjádření správce povodí platí dva roky ode dne jeho vydání“, pak se jedná pouze o jednostranné prohlášení správce povodí bez opory v zákoně, které může zavazovat leda jeho samého, avšak navenek nemá žádné právní důsledky. Inkriminovanou informaci o dvouleté platnosti nebyl vodoprávní úřad při vydávání závazného stanoviska vůbec nijak vázán, a tím méně jí byl vázán stavební úřad při vydávání prvostupňového rozhodnutí. Tento žalobní bod je proto nedůvodný.
35. Poslední žalobní bod brojí proti nedostatečnému vypořádání odvolací námitky spočívající v předložení stanoviska RNDr. Krále, jímž měly být zpochybněny závěry stanoviska RNDr. Chalupové, které v průběhu správního řízení předložila osoba zúčastněná (soud konstatuje, že toto je v zásadě jediný žalobní bod, který se obsahově týká možného dotčení práv žalobců). Zmiňovaná odvolací námitka žalobců zněla doslova takto: „[s]tavebník [osoba zúčastněná] si zajistil negativní vyjádření RNDr. Soni Chalupové ze dne 31. 7. 2018, které však vychází z nedostatečně zjištěných skutečností. RNDr. S. Chalupová vůbec nevyhodnotila vliv čerpání vody při provádění základových pilot na stávající hydrogeologické poměry, tedy i na zdroj vody, tj. studnu na našem pozemku. Ve vyjádření sama uvádí, že při pochůzce se stavebníkem a projektantem si nezajistila odkrytí studny (v úrovni terénu je zakryta 2 dělenými panely). Přesto v závěru svého vyjádření konstatuje, že realizací základových pilot na parc. č. XK a XC nedojde k obrožení konstrukce stávající studny na poz. stav. č. XI [nemovitost

žalobců] a zásahu do odtokových poměrů lokality. Zahájení a ukončení pilotovacích prací podmiňuje pasportizací studny na poz. stav. č. XI. Vyjádření vydané s podmínkou proto nelze považovat za objektivní a definitivní. Proto jsme následně požádali geotechnika RNDr. Jana Krále o vyhodnocení předmětné problematiky – viz přílohu: Stanovisko geotechnika ze dne 10. 7. 2019. V něm dokládá, že vyjádření RNDr. S. Chalupové je mylné“ (viz odvolání žalobců ze dne 30. 1. 2020).

36. Ke svému odvolání žalobci předložili stanovisko RNDr. Krále (jež je ovšem navzdory označení 10. 7. 2019 v textu odvolání ve skutečnosti nedatované), v jehož úvodu se uvádí, že je reagováno na stanovisko RNDr. Chalupové, za jehož zásadní nedostatek je považováno nezjištění hladiny podzemní vody ve studni na pozemku žalobců, dále neuvedení směru proudění podzemních vod, nedostatečná znalost geologických poměrů a jejich chybná interpretace na základě pouze pomocné metody, a nezkoumání, zda podzemní voda neobsahuje složky působící agresivně na betonové konstrukce. RNDr. Král dále zpochybňuje zjištění RNDr. Chalupové, že by se v místě provedení penetrace půdy vyskytovala zemina s kašovitou konzistencí. Dále jí vytýká, že nevzala v potaz, že navržené piloty budou hloubeny pod hladinou podzemní vody a před betonáží bude nutno vodu z vývrtu čerpat, přičemž podle množství čerpané vody a dosahu vzniklého depresivního kužele bude hladina podzemní vody ve studni žalobců více či méně ovlivněna. S ohledem na uvedené RNDr. Král učinil závěr, že je mylné konstatování RNDr. Chalupové o tom, že při realizaci základových pilot nedojde k ovlivnění podzemních vod.
37. Žalovaný se k předmětné problematice vyjádřil na str. 8 napadeného rozhodnutí, kde připomněl, že žalobci uplatňovali námitky proti možnosti ovlivnění vod v průběhu řízení opakovaně a proti stanovisku RNDr. Chalupové poprvé brojili již (v pořadí druhém) odvolání doručeném dne 3. 9. 2018, přičemž žalovaný již ve svém (ve věci druhém) rozhodnutí ze dne 22. 3. 2019 vyhodnotil tuto jejich námitku jako nedůvodnou, a až teprve (v pořadí třetím) odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí poprvé předložili oponentní stanovisko RNDr. Krále. K samotnému stanovisku RNDr. Krále uvedl, že z něj vyplývá možnost ovlivnění vody ve studni žalobců pouze pro případ čerpání vod z vývrtů pro piloty před jejich betonáží, což dle žalovaného nasvědčuje tomu, že půjde o ovlivnění pouze dočasné po dobu provádění prací, o jejichž zahájení je osoba zúčastněná povinná žalobce uvědomit nejméně 15 dní předem. Rovněž připomněl, že nemovitosti žalobců jsou mimo jiné zásobovány i veřejným vodovodem. Dle soudu se žalovaný tímto způsobem vyjádřil k uplatněné odvolací námitce zcela jednoznačně a srozumitelně. Byť žalobci na str. 7 své žaloby tvrdí, že žalovaný tuto námitku zamítl „bez uvedení důvodů“, tak jen o pár řádků níže důvody uváděné žalovaným sami nastiňují a polemizují s nimi, čímž sami popírají, že by jejich odvolací námitka zůstala oslyšena.
38. Soud dále nemohl pominout, že žalobci měli možnost navrhnout důkaz oponentním stanoviskem dříve. Jak plyne z obsahu správního spisu, stanovisko RNDr. Chalupové bylo vypracováno v průběhu srpna 2018 a sloužilo již jako podklad pro vydání (v pořadí druhého) rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 10. 8. 2018, proti němuž brojili žalobci odvoláním ze dne 2. 9. 2018 (doručeném 3. 9. 2018), v němž sice obsáhle namítali možné ovlivnění podzemních vod, nicméně žádný konkrétní důkaz oponentním posudkem zpochybňujícím stanovisko RNDr. Chalupové nepředložili. Neučinili tak ani poté, co na základě (v pořadí druhého) rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 3. 2019 byla věc vrácena stavebnímu úřadu, u něhož poté probíhalo řízení, z něhož vzešlo prvostupňové

rozhodnutí. Ani v průběhu tohoto řízení žalobci nenavrhli důkaz oponentním stanoviskem. To předložili poprvé až v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, kdy již ale nastaly účinky koncentrace řízení dle ustanovení § 82 odst. 4 věty první správního řádu, podle něhož „[k] novým skutečností a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.“ Otázkou řádné aplikace tohoto ustanovení se správní soudy opakovaně zabývaly, přičemž konstantně dovozují, že „[p]ouze u těch správních řízení, kde správní orgán z moci úřední ukládá žalobci nějakou povinnost a má proto povinnost zjistit sám stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (typicky v řízeních přestupkových), může žalobce až před soudem namítat, že této své povinnosti správní orgány nedostály, a následně může předložit vlastní skutkovou verzi toho, co se stalo, včetně důkazů, jež ji mají prokazovat (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, čj. 10 As 24/2015 - 71, č. 3577/2017 Sb. NSS). **V řízeních vedených na žádost – mezi něž patří i společné řízení podle stavebního zákona – se naproti tomu má dokazování skutkového stavu soustředit do řízení před správním orgánem prvního stupně. Proto zákonodárce zakotvil v § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zásadu koncentrace řízení.** To znamená, že v odvolání již není možno vznášet nové námítky a předkládat nové důkazy, pokud účastníkovi řízení nic nebránilo je uplatnit v řízení na prvním stupni“ (podle rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 30. 6. 2021, č. j. 30 A 16/2020 – 86, bod 15). Týž závěr ostatně konstantně zaujímá i zdejší soud, jenž dovodil, že „smyslem shora citovaného § 82 odst. 4 správního řádu, o který žalovaný své rozhodnutí opírá, je to, **aby veškeré podstatné skutečnosti a argumenty byly ze strany účastníků řízení uplatněny již v prvostupňovém řízení a aby z jejich strany nedocházelo ke 'schovávání es či trumfů v rukávu' až pro odvolací řízení,** kdy v podstatě jedinou možnou reakcí ze strany odvolacího správního orgánu je pak zrušení rozhodnutí a vrácení věci správnímu orgánu I. stupně k doplnění dokazování (novému projednání a rozhodnutí). Takto vymezená koncentrace řízení se naopak nevztahuje a nemůže vztahovat na skutečnosti či důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve, typicky půjde (což je právě případ projednávané věci) o námítky vztahující se k důvodům a argumentaci správního orgánu obsažené až v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí“ (podle rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 18. 8. 2016, č. j. 48 A 31/2014 - 60). Za 'eso v rukávu' schované až pro odvolací řízení ve smyslu citovaného rozsudku lze považovat i stanovisko RNDr. Krále předkládané žalobci, kteří jej nepochybně mohli uplatnit již dříve, nejpozději v rámci svého odvolání proti (v pořadí druhému) rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 10. 8. 2018. V rámci odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí tedy nebyl žalovaný povinen k danému důkazu vůbec přihlížet.

39. Žalovaný tak nicméně nad rámec svých povinností přesto učinil a stanoviskem RNDr. Krále se na str. 8 napadeného rozhodnutí výslovně zabýval. Přitom přijal závěr RNDr. Krále, že k ovlivnění podzemních vod skutečně dojít může, zároveň však uzavřel, že tohoto ovlivnění je limitováno pouze po dobu zapouštění pilotů do země. Jelikož závěr o ovlivnění v důsledku zapouštění betonových pilot je vyjádřen přímo ve stanovisku RNDr. Krále, nemůže obstat argumentace žalobců, že jim není zřejmé, z jakých okolností žalovaný vycházel a z jakých podkladů čerpal. Jestliže žalovaný současně dovodil, že předmětné ovlivnění připadá v úvahu pouze po dobu instalace pilot, pak tím jednoznačně sdělil údaje o době trvání (tj. že doba potenciálního ovlivnění se bude překrývat s dobou práce věnované zapouštění pilot), čímž současně implicitně vyslovil závěr o nízké intenzitě ovlivnění hladiny podzemní vody, neboť po zapuštění pilot budou všechny další stavební práce probíhat již nad úrovní podzemní hladiny. Dle soudu jde o zcela srozumitelně

odůvodněný závěr, který by obstál i v případě, že by se na důkaz stanoviskem RNDr. Krále nevztahovaly účinky koncentrace (viz předchozí odstavec). Tento žalobní bod je proto nedůvodný.

IV. Závěr a náklady řízení

40. S ohledem na výše uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I).
41. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s.
42. Žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyli procesně úspěšní. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly (výrok II).
43. Pokud jde o návrh osoby zúčastněné o přiznání náhrady nákladů řízení, tuto možnost zákon připouští pouze v případě existence důvodů hodných zvláštního zřetele (viz § 60 odst. 5 věty druhé s. ř. s.). Judikatura dovodila, že „[d]ůvodem hodným zvláštního zřetele, pro který soud přiznává osobám zúčastněným na řízení právo na náhradu nákladů řízení proti neúspěšné žalobkyni (§ 60 odst. 5 s. ř. s.), může být i konfrontační procesní strategie žalobkyně založená na opakování nedoložených tvrzení, jejímž cílem je spíše uškodit osobám zúčastněným než prospět samotné žalobkyni“ (podle rozsudku NSS ze dne 4. 3. 2021, č. j. 10 As 336/2019 - 46). Ve vztahu k nyní posuzované věci soud vnímá, že značná část žalobních námitek směřuje spíše do administrativně-formálních otázek bez reálného dopadu do jejich práv a leckdy na hranici obstrukce vůči osobě zúčastněné. Navzdory tomu však soud procesní postup žalobců – i navzdory některým obstrukčním znakům – nevyhodnotil jako natolik intenzivní, aby dosahovalo úrovně konfrontační procesní strategie, jež by nasvědčovalo záměrné snaze poškodit osobu zúčastněnou. Z tohoto důvodu soud návrhu osoby zúčastněné na přiznání náhrady nákladů řízení nevyhověl (výrok III).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. března 2022

JUDr. Věra ŠIMŮNKOVÁ, v. r.
předsedkyně senátu